

ՍԳԵՉԱՅԻ ԱՓՈՒՆՔԵՆ

Լինը մէկ է, մենք՝ երկու, բանաստեղծն ու ես,
«Մոխրաման»ը մեր առջեւ եւ «Առագաստներ»ը մեր դիմաց...
Անհուն լուսքեան մէջ եւ ի դէպ շուրջբոլորեալ գեղեցկութեան,
Սրտերը վերացած են մեծակառոյց լեռներուն վերեւ,
Ուր օրուան լոյսը, հետգիտէտ խաւարող ամպերուն մէջ,
Նման է սպիտակ կարապին՝ որ կը սուգի գիշերին ծոցը.
Բայց ո՛ր, ահա՛ զարթնումը քեւատարած հողմերուն,
Որոնք կը սարսեն ջուրերուն կապուտակ իրանը,
Ու բիրաւոր գառնուկներ, — պսպղուն ալեակներ՝ըր, —
Կը սկսին ոստոստել հեղուկ մարգագետինին վրայ. —
Լինը մէկ է, մենք՝ երկու, բանաստեղծն ու ես:

Խօսէ՛ որ լսեմ քեզ, սիրելի բարեկամ,
Մոռանա՛մ քաղաքը, իր ժխորը, իր արանցումն ու մնացեալը,
Սուգուիմ, իջնեմ գգացմանց հովիտներուն մէջ,
Ուր կը կարկաչեն բանաստեղծութեան առուակները,
Ամէն բառ ծաղիկ մըն է, ամէն ապրում՝ վարդենի մը.
Ձայնդ կը հասնի՝ մերք մեղմ, մերք բորբոքուն,
Զի կեանքէն կը խօսիս, ե՛ւ «երագներ»էդ,
«Հին երագներ»ուդ «Նոր նամբաներ...»էն,
Որոնց մէջ եւ որոնց վրայ հնչեցուցիր քնարդ,
Ու հիմա ինձ կ'ընծայաբերես մշտաբարուն սիրտդ, —
Խօսէ՛ որ լսեմ քեզ, սիրելի բարեկամ:

Երբանք, երբանք դէպի անապի հեռուները,
Դէպի աշխարհները մոռացութեան եւ կախարդանքին,
Արքնցներն աստղերը եւ լուսինն ըլլայ մե՛րք,
Երբանք դէպի անորոշն, անծիրն ու անգտանելին.
Ի՛նչ երջանկութիւն է այս, Աստուած իմ,
Որ մեզի ես տրամադրած բնութեանդ ամբողջութիւնը.
Ուզածնուս չափ լին, անտառ, բացատ ու լեռ,
Որոնց վրայ արդ կ'իջնէ մանրակաք անձրեւը,
Ու յուզման մէջ արտաբերուած կրակէ խօսքերէն վերջ,
Կը գովանան սրտերն ու կը հանդարտին մտքերը. —
Խօսէ՛ որ լսեմ քեզ, սիրելի բարեկամ:

Օրուան ժամերը կը նուագին ահա,
Ու կ'աւելնայ մութը անջրպետին մէջ.
Վերջին անգամ մը եւս դիտեմք «Առագաստներ»ը...
Որոնք մեղմօրէն կը տատանին լեռներուն խորքին վրայ.
Վերադարձի պահն է, քաղքին պահը, — ապրի՛լ հարկ է.
Մեկնի՛լ՝ Պէյրութ, պայքարներուդ կրկէ՛սը,
Ես՝ ուր կը գործեմ, բայց այս օրէն յետոյ,
Սիրտս ամէն տեղ է եւ ամէն կողմ, զի այս յիշատակը,
Մտքերու այս միաձոյլ համադրութիւնը իտէալին մէջ,
Կ'ապրեցնէ եւ կը վերանորոգէ զիս բարեկամութեան կաղնիին տակ. —
Խօսէ՛ որ լսեմ քեզ, սիրելի բարեկամ:

ԱՐԱՄԱՅԻՍ ՍՐԱՊԵԱՆ

ԱԿՆԱՅ ԱՆՏՈՒՆԻ

ԵՐԳ ՍԻՐՈՅ

Խմեր եմ, չեմ գինով
Ես կ'էրիմ ու չեմ կրակով:

Հագեր իմ սիրուն շապիկ
Աղուորին դուրը կայնելու:

Աղուոր մ'ալ ներսէն ի դուրս,
Ծոցն էլի կարմիր խնձորով:

Ըսի քը հատ մը առնեմ,
Թունդ ելաւ քուս աչքն ելելու:

Լացաւ ու լալով ըսաւ.
Եա՛ր, զիս խախտ արիւր ցորեկով,
Բռնեցիր գորով նորով
Պագ մը առիւր հագար նագերով:

Գրի առաւ

ԱՐՏԱՇԵՍ ԳԱՐՏԱՇԵԱՆ